

kona čís. 27 ř. zák. z roku 1869, první soud vhodně odůvodnil, k čemuž ještě se poukazuje na citované ustanovení § 17 žel. dopr. řádu čís. 203/1921. Tvrzení žalobkyně o zanedbání povinnosti udržovati přístup do čekárny ve stavu bezpečnost cestujících neohrožujícím, bylo vyvráceno již shora a bylo naopak zjištěno, že vchod i východ u čekárny vyhovoval požadavkům bezpečnosti, takže o zavinění na straně dráhy, pokud se týče jejich zaměstnanců nemůže býti řeči, a tudíž také ne o ručení dráhy za škodu žalobkyně.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Ani po právní stránce (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) neposoudil odvolací soud věc vadně. Jest mu přisvědčiti, že nejde o příhodu v dopravě ve smyslu § 1 zákona o povinném ručení železnic. Neboť předpokladem příhody v dopravě jest, by se příhoda stala v době do ukončení dopravy. Že se příhoda udála dávno po skončení dopravy odůvodnily správně oba nižší soudy a stačí na jejich odůvodnění poukázati. A jest přisvědčiti odvolacímu soudu i v dalším názoru, že žalobkyně neoprávněně používala po skončené dopravě nádražní čekárny. Zákaz používatí čekárny po skončené dopravě jest vysloven v § 17 dopravního řádu železničního tehdy platného, jenž byl uveden ve veřejnou známost nařízením vlády republiky Československé ze dne 13. května 1921, čís. 203 sb. z. a n. a nemůže se neznalostí jeho nikdo omlouvatí (§ 2 obč. zák.). Jest proto výtku, že předpisy o používání čekáren nejsou na stanici v P. viditelně uveřejněny, bezpodstatná. Poukaz na rozhodnutí čís. 6657 sb. n. s. není místný, poněvadž tam šlo o osobu, jejíž doprava ještě skončena nebyla.

Čís. 12510.

Pro žalobu, domáhající se dodržení dohody o zrušení pachtovní smlouvy a o uzavření nové pachtovní smlouvy, a podpisu nové pachtovní smlouvy, jest výlučně příslušným okresní soud (§ 49 čís. 5 j. n.).

(Rozh. ze dne 7. dubna 1933, R II 94/33.)

Žalobu, již se domáhal propachtovatel na pachtýři, by bylo uznáno právem, že žalovaný jest povinen uznati dohodu ze dne 4. března 1932, podle níž byla dřívější pachtovní smlouva zrušena a uzavřena smlouva nová toho obsahu, jak v žalobě uvedeno, a písemnou tuto smlouvu podepsati, zadal žalobce na okresním soudě a ocenil žalobní nárok na 160.000 Kč. K námitce věcné nepřislusnosti soud první stolice žalobu odmítl. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku věcné nepřislusnosti. D ů v o d y: Prvý soud v napadeném usnesení vychází ze zjištění, že mezi stranami jest sporná platnost dohody ze dne 4. března 1932, na jejímž základě staví stěžovatel novou pachtovní smlouvu a její platnost, a to zejména proto, že sporné jsou podstatné náležitosti tvrzené

smlouvy, hlavně dojednání ohledně elektriky a dojednání o významu a dosahu placení částky 40.000 Kč. Poněvadž žalobce, stěžovatel, domáhá se žalobou, by bylo uznáno právem, že žalovaný jest povinen dodržeti prý pravoplatně uzavřenou dohodu ze dne 4. března 1932, podle níž dřívější smlouva byla zrušena a uzavřena nová, jest tudíž nejprve rozhodnouti, zda dotyčná dohoda jest dána, a domáhá se tudíž žalobce, stěžovatel, dodržení dohody o pacht mlýna žalovaným a podepsání smlouvy a jde tu vlastně o uznání jsoucnosti smlouvy, vlastně jejího bytí. Nejde tu jen o dodržení smlouvy už vzhledem k obsahu žaloby a žalobní prosby, takže k projednání této sporné věci příslušnosti dovolaného soudu podle § 49 čís. 5 j. n. tu není. S tímto názorem se však rekursní soud nemohl stotožniti. Pro posouzení příslušnosti soudu jsou rozhodnými podle § 41 j. n. údaje žalobce v žalobě. Pokud jejich nesprávnost není soudu známa, jest údaje ty bráti předem v úvahu při řešení otázky, je-li dovolaný okresní soud příslušný podle § 49 čís. 5 j. n. k projednání sporné věci, v níž žalobce se domáhá podle žalobního žádání nálezu, že žalovaná strana jest povinna dodržeti pravoplatně uzavřenou dohodu ze dne 4. března 1932, podle které pachtovní smlouva ze dne 22. října 1924 s dodatkem k této smlouvě ze dne 2. prosince 1926 byla ku dni 31. března 1931 zrušena a uzavřena smlouva nová toho obsahu, jak v žalobě uvedeno, pod exekucí a písemnou tuto smlouvu podepsati. Žalobce domáhá se tedy splnění a dodržení dohody ze dne 4. března 1932 a z přednesu žalující strany jde na jevo, že v této rozepři nejde o rozhodnutí určovací otázky o bytí smlouvy, nýbrž že jest spor o dodržení shora citované úmluvy. A jako předpoklad tohoto svého nároku tvrdí žalující strana jsoucnost oné úmluvy ze dne 4. března 1932. Nelze však z toho vyvozovati, že jde o spor, týkající se, jak praví prvý soudce, jen bytí smlouvy. Již vzhledem k obsahu tvrzení žaloby a žalobní prosby není vůbec opory pro názor, že v souzeném sporu jde jen o žalobu určovací, neboť žalobce žaluje jen na dodržení pachtovní smlouvy vlastně dohody ze dne 4. března 1932. Je pochopitelné, že bude nutno řešiti též v tomto sporu otázku, zda tvrzená dohoda mezi žalobcem a žalovaným se vskutku stala, čili nic. Otázka ta bude sice předurčující otázkou co do bytí, či nebytí pachtovního poměru mezi stranami, tomu nebude moci soudce při řešení tohoto sporu se ubrániti, neboť i v každém rozsudku na plnění jest vlastně nutně obsaženo určení toho kterého práva nebo právního poměru. Okolnost tato není však pro posouzení věcné příslušnosti soudu směrodatnou, neboť stačilo by pak popření platné smlouvy žalovaným, by byla žaloba pro nepřislušnost odmítnuta a tím stal by se předpis § 49 j. n. bezúčinným. (Viz rozhodnutí nejv. soudu ze dne 1. října 1922, R I 840/25, čís. 5318 sb. n. s.). Pro posouzení věcné příslušnosti zůstává rozhodující právní důvod žaloby a obsah žalobní žádosti a, poněvadž žalobce v této žalobě ani podle tvrzení žaloby, ani podle žalobní prosby nedomáhá se výroku o bytí anebo nebytí pachtovní smlouvy, ani o placení pachtovního, nýbrž domáhá se uplatnění nároku na základě smlouvy pachtovní, jejíž platnost žalobcem jest tvrzena jako předpoklad sporného nároku, byl k projednání této rozepře okresní soud v K. i tenkrát, když žalobcem spor oceněn na 160.000 Kč, věcně příslušným podle § 49 čís. 5 j. n.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení vyhovuje stavu věci a zákonu, pročež se odkazuje na jeho správné důvody a k vyvrácení vývodů dovolacího rekursu se připomíná, že v projednávaném případě zní žalobní návrh, že jest žalovaný povinen uznati a dodržeti pachtovní smlouvu a podepsati o ní listinu, takže předmětem žaloby a sporu není jsoucnost pachtovní smlouvy, jak tomu bylo v případě, o němž pojednává rozhodnutí čís. 9769 sb. n. s., na něž se dovolací rekurent k odůvodnění svého právního názoru odvolává, nýbrž v projednávaném případě domáhá se žalobce podle obsahu žaloby a návrhu žalobního přímo dodržení dohody ze dne 4. března 1932 a podepsání písemné smlouvy. V takovém případě, poněvadž nejde ani o bytí nebo nebytí pachtovní smlouvy, ani o placení pachtovného, jest podle § 49 čís. 5 j. n. okresní soud k projednávání sporu věcně příslušným, třebaže byl předmět sporu žalobcem oceněn na 160.000 Kč.

Čís 12511.

Vyrovnačí řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Nebyla-li zapravena splátka vyrovnačí kvoty již dospělé, nelze na základě exekučního titulu podle § 63 vyr. ř. vésti uhražovací exekuci i pro ostatní splátky, jež podle obsahu vyrovnačí dosud nedospěly.

Podle § 67 vyr. ř. nesplněním vyrovnačí oživne sice celá pohledávka i s případným exekučním titulem, ale nemění se nic na obsahu vyrovnačí a na dospělosti jednotlivých vyrovnačích splátek.

V návrhu na povolení uhražovací exekuce pro celou dosud nezaplacenou kvotu jest i návrh na povolení exekuce k vydobytí dospělé již vyrovnačí splátky, nelze však na základě takového exekučního návrhu povolití zajišťovací exekuci co do splátek dosud nedospělých.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1933, R II 115/33.)

Vymáhající věřitelka navrhla na základě § 63 vyr. ř. povolení exekuce k vydobytí celé vyrovnačí kvoty v době, kdy nebyla zapravena jediná dosud splatná splátka vyrovnačí kvoty (říjnová splátka 1932). Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Spornou právní otázkou, kterou v tomto případě jest řešiti, jest, zda může vymáhající věřitelka na základě § 63 vyr. ř. vésti exekuci k vydobytí celé své pohledávky, totiž celé vyrovnačí kvoty, která dosud nebyla zaplacená, nebyla-li zapravena jedna ze splátek, či zda může v takovém případě vésti exekuci k uspokojení jen co do splátky již dospělé a nezaplacené, kdežto jen exekuci k zajištění kvoty dosud nesplacené, arci jen za podmínek § 63 (1) poslední věta vyr. ř., tedy tenkrát, kdyby jinak dobytí jejího nároku bylo zmařeno nebo značně stíženo. Doslov § 63 vyr. ř. nasvědčuje tomu, že vymáhající věřitelka měla v tomto případě vésti obě exekuce, exekuci k vydobytí nezaplacené splátky říjnové z roku 1932 a exekuci k zajištění dalších ještě nedospělých splátek, že však neměla nárok, by jí